

Надвечеръ, когато се умирило, небето станало бистро. Свѣтѣло като очитѣ на окжпано дете. Много синьо. Загукали гривецитѣ. Задъ изполоменитѣ клони, задъ уплашенитѣ жита избѣгало слънцето да не гледа окървавеното село. Мжчно му станало.

Тогава побѣгналитѣ се върнали втори пжтъ и питали:

— Де е Велко хайдутина?

— Не го знаемъ! — отвърщали старитѣ дѣдовци, които стоели предъ вратитѣ и гледали.

— Да го обадите, хей, или ще накладемъ на срѣдъ селото голѣмъ огънь. Десетъ кола дърва ще натрупаме и кога се нагори до колѣне жаръ, ще ви опечемъ живи.

— Живи ли?

Гледали имъ ятаганитѣ нашенци, както агнето гледа ножа на касапина.

Какъ да го обадятъ. Хайдутъ Велко билъ закрилникъ на нашия край. Отъ години го пазѣлъ, като орела орленцата си. И да минатъ турци презъ селото, не смѣяли да ношуватъ. Зели му страха. Всѣка вечеръ се спирали на Кралбунарската чешма да напоятъ конетѣ си, озъртали се къмъ гората и бързо поемали по царския, да не ги свари залѣзъ слънце.

Богъ да убие Велковата жена.

Като всѣка жена и тя се помамила. Младиятъ вождъ на даалиитѣ я упоилъ. И още сжщата нощъ, когато надъ черковната гора поела керванджийската, Велковица тръгнала предъ коня му по риза, съ разплетена самодивска коса. Привела ги издайницата по тайни пжтеки, подъ заспалитѣ дървета, тихо — прилѣпитѣ не усѣтили. На Хайдушката поляна заварили Велка и дружината му — спятъ дълбокъ сънь. Конетѣ имъ пасѣли въ заспалата тъмнина. Огъньтъ билъ угасналъ, главнитѣ побѣлѣли.